

JEDNA

Ucítila jsem spálené vlasy. Byl to odporný, kyselý puch. Jednou jsem si při hraní se zapalovačem sežehla obočí a na ten smrad nikdy nezapomenu. Znechuceně jsem se ušklíbla, ale to už se ke mně dostal ještě děsivější zápach. Málem jsem se pozvracela. Co to sakra je?

Jak jsem se snažila přijít na to, odkud se to bere, odněkud se připotácel vysoký muž s obličejem a vlasy v plamenech. Snažil se oheň uhasit dlaněmi, ale nešlo mu to. Padl na kolena a zuřivě vrtěl hlavou ze strany na stranu. Plameny sílily a zářily čím dál jasněji. To už mi bylo jasné, co je to za smrad.

Spálená kůže.

S polekaným výkřikem jsem uskočila od hořícího muže a začala jsem zoufale pátrat po něčem, čím bych plameny uhasila, nebo po někom, kdo by mohl pomoci. Trvalo mi

jen dvě vteřiny, než jsem si uvědomila, že jsem ve stejném průšvihů jako ten chlap, co má místo hlavy na krku hořící dýni.

Byla jsem v nějaké velké místnosti, kterou jsem nepoznávala. Měla jsem být ve škole, ale tohle místo jsem nikdy dřív neviděla. Čistě bílé stěny, až na místa, kde je olízly plameny. Několik zbytečně velkých oken a za nimi spousta lidí, kteří si se zájmem prohlíželi zmatek uvnitř.

Uprostřed místnosti se pohyboval tým šesti lidí v černých kožených uniformách a motorkářských přilbách. Všichni byli ozbrojení - dva drželi plamenomety, další dva paralyzéry a poslední dvojice měla oštěpy.

Šestice byla obklopena spoustou dalších lidí. Bylo tam asi patnáct mužů, několik žen, pár pubertáků a jedna asi osmiletá nebo devítiletá holčička. Až na to, že to nebyli normální lidé. Byly to zombie.

Poznala jsem to ještě dřív, než se mi vybavilo všechno, co se odehrálo u nás ve škole. Viděla jsem dost hororových filmů, takže zombíka poznám neomylně. Neměli tak ztuhlé pohyby jako většina filmových zombií, ale prozradily je prázdné pohledy, chybějící části těla, krvavé skvrny, hladově skřípající zuby, jizvy a šrámy a zelený mech obrůstající všechny rány.

Počkat... Mech jsem v žádném filmu neviděla. Tím se vyznačovaly jen zombie z videí z útoku na Pallaskenry, které jsem viděla na netu. A ty, které zaplavily moji školu. Ty, které zabily i mě.

V duchu jsem si přehrála, jak mi Tyler Bayor strčil ruku do hrudi a vyrval mi z ní srdce. Zmučeně jsem zasténala a sáhla jsem si na prsa, abych se přesvědčila, jestli se to opravdu stalo, nebo to byl jen sen. Jenže než jsem se stihla podívat, něco mě vyrušilo.

Jeden z těch trapičů v kůži byl větší než ostatní, vysoký a zavalitý. Oddělil se od ostatních a oháněl se kolem sebe plamenometem proti všem zombiím v okolí. Ty před ním s vřískotem prchaly. Vypadalo to, že i mrtví cítí bolest.

„Řízku!“ vyštěkl další z nich. „Okamžitě se vrať. Musíme se držet spolu.“

„Trhni si,“ odušil dlouhán a dál kolem sebe šířil oheň. Mířil ke mně.

Zapomněla jsem na všechno ostatní a instinktivně utíkala před žárem. Předemnou běželi muž a žena popálení od jeho předchozího útoku. Pokusila jsem se na toho chlapa v kůži zavolat, poprosit ho, aby toho nechal, jenže jsem měla něco s pusou. Jako by byla plná kamínků. Vyšly ze mě jen podivné skřeky. „Uuuuurrrrrggg! Uggg gurk!“

Jedna ze zombií - žena - skočila dlouhánovi na záda a zakousla se mu do ramene. Muž sklonil plamenomet, chytil ji a škuhl. Ona se chytila jeho přílby. Dlouhán se předklonil, aby ji setřásl.

Obvykle sice zombíkům nefandím, ale teď bylo jasné, že jsme na stejné lodi. Že jejich nepřítel je i můj nepřítel. A tak jsem se rozběhla té nemrtvé ženě na pomoc.

Někdo další z té partičky zkusil chlapa s příhodnou pře-

zdívkou Řízek varovat, ale už bylo pozdě. Nepozorovaně jsem se k němu přihnala a vrhla se na něj. Sama bych ho nejspíš k zemi nedostala, ale tíha té ženy mi pomohla.

Muž v přílbě vyjekl a já popadla hadici jeho plamenometu a snažila se mu ji vykrotit z ruky. Držel ji pevně a řval o pomoc, ale pak ho ta žena kousla do paže tak silně, že zuby pronikly skrz kůži. Muž zaklel a povolil stisk. O vteřinu později jsem já vyrvala hadici ze zásobníků na jeho zádech, takže už mu byl celý přístroj k ničemu.

Druhý člověk s plamenometem se oddělil od skupiny a zamířil ke mně.

„Cathy!“ zavolal někdo. „Neopouštěj formaci!“

„Ale Řízek potřebuje...“

„Zapomeň na něj. My potřebujeme, abys kryla záda nám ostatním.“

Žena zaváhala a já zvedla hadici - zdála se být dost pevná - a přiskočila k ležícímu muži. Ten kolem sebe kopal nohama, aby útočící zombii odehnal. Několikrát jsem se zkušeně rozmáchla a pak jsem mu to dala pořádně sežrat. Vší silou jsem ho majzla přes přílbu.

Chlap zařval bolestí a couval přede mnou. Já se dál oháněla hadicí. Zombie zachrčela, odstrčila mě stranou a pospíchala za ním. Chňapala mu po nohou jako kočka po kořisti. Zaměřila jsem se na kosti vykukující jí z konečků prstů a vybavila se mi další vzpomínka.

Podívala jsem se na svou ruku a zjistila, že i mně trčí z prstů kosti. Zahodila jsem hadici, chytila se za prsa a za-

úpěla jsem. Prohlédla jsem druhou ruku, z níž také čouhaly kosti. Zvedla jsem hlavu ke stropu a vydala ze sebe skřek plný hrůzy a děsu.

Chlap na podlaze vykopl nohou a zasáhl zombii do hlavy. Pak využil příležitosti, vyhrabal se na nohy a klopýtal do bezpečí své party. Ostatní zombie mu skákaly do cesty, snažily se ho chytit a zakousnout se mu do prstů v rukavicích. Jenže on byl silný a pohyboval se rychle. Odstrkoval je, jako by to byly manekýny, a nakonec se schoval za kolegyni s plamenometem a začal si prohlížet kousnutí na ruce.

Když jsem to uviděla, sadisticky jsem se rozřehtala. Kousnutí od zombie je nakažlivé. Měl to spočítané. Každou chvíli se promění v jednoho z nich a na světě bude o jednoho pitomce méně. Člověk, který se mě pokusil upálit zaživa, si můj soucit nezaslouží.

Pak jsem se znovu podívala na své prsty a smích mi odumřel v hrdle. Musela jsem se opravit. Promění se v jednoho z nás.

Vtom zaječela siréna a ve stropě se odsunulo několik panelů. Udiveně jsem sledovala, jak z otvorů padají na několik zombií sítě. Musely být opatřené závažími, protože zombie pod nimi klopýtal, až nakonec upadly. Jak se zmítaly na podlaze, zamotaly se do nich a ocitly se v pasti.

Sítě padaly dál a brzy byly všechny zombie chycené. Vzpurně syčely a řvaly, některé se snažily utéct, ale nakonec pod sítěmi stejně skončily. Dokonce i ta holčička.

Brzy jsem zůstala stát jako jediná. Mě z nějakého důvodu nespoutali. Mžourala jsem na zasouvající se panely a čekala, až se otevře prostor nade mnou, ale buď jsem stála na místě, kde na mě nemohli hodit síť, nebo mě jednoduše spoutat nechtěli.

„Myslíš, že mám tuhle ugrilovat?“ zeptala se žena s plamenometem a vydala se mezi zmítajícími se zombiemi směrem ke mně.

Zavrčela jsem na ni a pokusila se na ni něco zařvat, ale vyšlo ze mě jen další nesrozumitelné zachrčení.

„Vydrž,“ řekl někdo a pak si jeden z těch mužů s oštěpy sundal přilbu. Nejistě jsem na něj zírala. Byl to kluk starý asi jako já, možná dokonce o něco mladší. Ostatní si také začali sundávat přilby a já s údivem zjistila, že jsou to samí pubertáci. Pátrala jsem po známém obličejí, ale nikoho z nich jsem nepoznávala.

Čtyři kluci si sundali přilby a podmračeně a podezřívavě si mě prohlíželi. Pak si stáhla přilbu i Cathy. Mračila se. Znovu na mě namířila plamenomet.

„Napadla Řízka,“ zavrčela Cathy. „Podle mě bychom ji měli dodělat.“

„Ale to přece podle rozkazů nesmíme,“ zamumlal jeden z těch kluků, načež kývl ke stropu a ukázal k oknu, za nímž nás klidně pozorovali další lidé.

„O důvod víc ji upéct,“ odsekla Cathy.

„To stačí!“ vyštěkl ten dlouhán – Řízek. Pořád ještě měl na hlavě přilbu. Došel k holce držící plamenomet a po-

díval se na ni skrz tmavé hledí své přilby. „Tady nikdo pravidla porušovat nebude.“

„Ale vždyť tě napadla,“ ušklíbla se Cathy. „Pokusila se tě zabít.“

„No jo,“ přikývl Řízek. „Ty bys to na jejím místě udělala taky. Je to zomhlavoun. Musíme ji předat dál.“

„Třeba není,“ odvětila Cathy. Pořád na mě mířila.

Řízek naklonil hlavu na stranu a pak se podíval zpátky na mě. „Chceš něco říct na svou obranu?“

Vzhledem k tomu, že jsem se nedovedla vyjadřovat slovy, ukázala jsem mu prostředníček.

Řízek se suše zařehotal a sundal si přilbu. Měl velkou hlavu, vlasy ještě kratší než já a naducané tváře - v levé tváři vykousnutou díru obrůstající zeleným mechem - malé uši, oči jako korálky. Hrozivě se zazubil.

„Tak to vyzkoušíme,“ ušklíbl se a prst mi ohnul směrem dolů. „Je živáááá!“

Zírala jsem na něj a vůbec nechápala, co se to děje. Vtom se rozlétly dveře a do místnosti vtrhli vojáci a doktoři, kteří nás okamžitě obestoupili.

Vypuklo šílenství.